

Universitätsbibliothek Paderborn

**Saxonia || Et || Metropolis || Alberti Crantzii || Historici
Doctiss. Sacrae || Theologiæ & Iuris Canonici Doctoris |||
celeberrimi, ac Ecclesiæ Ham-||burgensis quondam
Decani**

Krantz, Albert

Coloniae, 1574

Capvt XVIII.

urn:nbn:de:hbz:466:1-11453

vanum arbitror: Nam Valentinianus solis annis vnde-
cim fuit in Imperio: nec Sicambris, hoc est, Francis suis,
vlla arma ostendit. Hoc quadam digresione de Franci
non inutili, sint satis: quando Saxonum Francorumq;
societas in maritimis spolijs nos euocauit: diutiis tamen
quam vellem, me fabella detinuit: mallem enim res ge-
stas tibilector obtendere, quam cum laruis pugnare. Sed
quid faciemus superbiae Gallorum? qui fabellas tales ad-
orant in gremio: nec tamen infructuosum erit errores
dimouere, in quibus commemorādis magno flatu se Gal-
lici scriptores sonoros & esse putant, & gloriantur. Sa-
xonum autem primordia scribentes, anteā retudimus:
& iam se coniuctos agnoscant: quando tot sunt testes
grauiissimi, diū sedisse hanc gentem in sua prouincia, pri-
usquam Theodericus Francorum rex, cuius temporibus
Saxones ferunt aduentasse, nascetur. Fabulam autem
vnde cōpegere de mercata à Thuringis terra, & dis-
seminato puluere, posteā attingemus. Hoc autem nunc in-
telligant, longè vetustiorem esse gentem, quam sint illi
arbitrati: Credant Saxoni, Ptolemao, Eutropio, Hie-
ronymo, Orofio, qui vna voce testantur, Saxones in sua
prouincia diū ante Theodericum consedisse.

CAP VT XVIII.

Quid domi potuerit ea tempestate gens Saxo-
num, ex his rebus coniijciamus, quas foris gesse-
rit. Nam circa annum Christi quadringentesimum qua-
dragesimum nonum cū Britones, gens insulam Oceani
præclaram incolens, quæ nunc Anglia dicitur, à Piclis &
Scotis premerentur: nec à Romanis, iam magno bello im-
plicitis, vltra auxilium impetrarent, aliquandiū suis se
viribus sunt tutati: sed cū impares hostibus & videren-
tur & essent, ab proximis Germaniae littoribus Saxones

ad

ad stipendia deuocabāt, vt propugnatores eorum fierent
in hostes: quod quo ordine gestum sit, paulò altius repe-
temus, testem introducentes illius gentis domesticum, &
apud omnes autoritatis non vulgaris, venerabilem Be-
dam Anglicum, Anglicanas res perscriventem: Picti, in-
quit, gens, vt putatur, Scythica, longis nauibus aduehi-
tur Hyberniā, sedes ibi petitura: eam tunc Scotti tenuē-
re: qui super hac re ab aduenis interpellati, respōderunt,
locum aduenis in prouincia non esse, sed humanitatis sē
habere consilium, quod illis impertiantur: esse non lon-
ginquam insulam, quam ipsi sereno cælo videre consue-
fserent, habitatoribus non admodū plenam, agris suis
longè feraciorem, calo mitiorem, quam comprehendere
contendant: si armis suis indigeant, venturos auxilio.
Hac respōsione placati Picti, abiēre: & aquilonares par-
tes monstratæ insulae non magno negocio appr̄chēderunt,
ibi sedentes. Scotti autē non longè post ea tempora & ipsi
in Hybernia sibi non diutius manendum, ex quibuscunq;
causis, putauerunt: vtentes consilio, quod ante Pictis
ostenderant, nauigabant in eandem insulam: & Pictis
aliquandiu resistentibus, numero & armis præstantes,
præualuerūt: ita utriq; gens eam infederat prouinciam,
quæ iā diu Scotia est appellata: quā à Britania incr̄scēs
maris aestu dirimit: ceterū obseruato tēpore maris re-
fluentis, sicco vestigio peruenitur ab altera in alterā. Cū
ante utriq; genti angusta prouincia esset, amplandas sē-
des cōmunitib; viribus decreuerunt. Itaq; apparatis na-
uib; & vada & portus Britaniæ reliqua tentauerunt:
& copijs militum suorum expositis, incolas in anteriora
retrudere sunt conati.

CAPVT XIX.

Britones cū iādudūm Romanis paruissent ab Iulij
Cæsaris tēporibus, qui primus classe ab Gallis insulā
introīce